

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4019200308
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4019200308.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobkyne AG-AUTO-GROUP s.r.o., so sídlom Pod Kalváriou 2103, 955 01 Topoľčany, IČO: 36 559 440, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Edit Balážiková s.r.o., so sídlom Jesenského 231/5, 958 01 Partizánske, IČO: 47 239 948, proti žalovanému (sťažovateľovi) Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100901811/2019 zo dňa 16. apríla 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/45/2019-82 zo dňa 1. apríla 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/45/2019-82 zo dňa 1. apríla 2020 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Nitra, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 102609965/2018 zo dňa 17.12.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 3.933,33 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2012.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 100901811/2019 zo dňa 16.04.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 191 ods. 1 písm. g) Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

4. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa v podanej žalobe namietala predovšetkým trvanie daňovej kontroly tvrdiac, že bola prekročená zákonom stanovená lehota na jej vykonanie, v dôsledku čoho je protokol z takejto daňovej kontroly nezákonne získaným dôkazom a že v rozhodnutí o prerušení daňovej kontroly zo dňa 07.01.2013 nie je uvedený deň jej prerušenia. Za sporné a otáznе považovala, či vôbec došlo k prerušeniu daňovej kontroly v predmetnej veci, v dôsledku neuvedenia dňa jej prerušenia. S poukazom na tieto námietky žalobkyne správny súd, skôr ako pristúpil k meritórnemu preskúmaniu

rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.04.2018 (správne malo byť 16.04.2019) skúmal, či daňové orgány (žalovaný a správca dane) venovali dostatočnú pozornosť správnej aplikácii príslušných ustanovení Daňového poriadku.

5. Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že v preskúmvanej veci bola daňová kontrola u žalobkyne začatá dňa 03.10.2012, týkala sa zdaňovacieho obdobia január až december 2011 a január až august 2012, pričom v uvedený deň bola s konateľom žalobkyne spísaná zápisnica o daňovej kontrole, a to v zmysle § 46 ods. 3 Daňového poriadku. Daňová kontrola mala byť v súlade s § 46 ods. 10 Daňového poriadku ukončená do 03.10.2013 vrátane.

6. Správca dane vydal dňa 07.01.2013 rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku, teda z dôvodu, že sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu. Konkrétnym dôvodom prerušenia daňovej kontroly bola skutočnosť, že správca dane potreboval získať informácie z finančnej správy iných členských štátov Európskej únie, nakoľko žalobkyňa ako odberateľ v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach obchodovala s daňovými subjektmi (dodávateľmi) so sídlom v iných členských štátoch (Maďarsko, Taliansko). Za tým účelom správca dane zaslal žalovanému žiadosť o medzinárodnú výmenu daňových informácií, čo je s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie a ustálenú súdnu prax dôvodom na prerušenie daňovej kontroly, nakoľko i § 46 ods. 10 Daňového poriadku priamo odkazuje na použitie § 61 (prerušenie daňového konania) Daňového poriadku.

7. V § 61 ods. 3 Daňového poriadku je výslovne zakotvené, že konanie je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania a proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať odvolanie. Správca dane teda správne postupoval, keď v predmetnej veci vydal rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly, jednoznačne však pochybil v tom, že neuviedol deň jej prerušenia, pričom uvedenie tohto dňa treba podľa názoru súdu, vzhľadom na dikciu zákona, považovať za obligatórnu náležitosť rozhodnutia. Bez uvedenia konkrétneho dňa prerušenia daňovej kontroly priamo v rozhodnutí o jej prerušení, nie je možné určiť deň, kedy bola daňová kontrola prerušená, teda kedy prestala plynúť lehota na jej vykonanie. Za deň prerušenia daňovej kontroly nemožno považovať deň, kedy bolo rozhodnutie o jej prerušení doručené daňovému subjektu (t. j. 15.01.2013), ani deň nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia (t. j. 15.01.2013), nakoľko v § 61 ods. 3 Daňového poriadku je výslovne uvedené, že konanie (v tomto prípade daňová kontrola) je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí. Správca dane pri prerušení daňovej kontroly vo svojom rozhodnutí zo dňa 07.01.2013 neuviedol dátum, resp. deň, ktorým je konanie prerušené, čo znamená, že rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly bolo neúčinné a nemohlo vyvolať účinné prerušenie daňovej kontroly, v dôsledku čoho lehota na jej vykonanie ďalej plynula a uplynula dňom 03.10.2013. V tejto lehote správca dane preukázateľne neukončil daňovú kontrolu, ale pokračoval v jej výkone, pričom protokol z daňovej kontroly spísal dňa 27.02.2018 a tento bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 02.03.2018. Deň doručenia protokolu o daňovej kontrole treba považovať za deň ukončenia daňovej kontroly v zmysle § 46 ods. 9 písm. a) Daňového poriadku.

8. Z uvedeného vyplýva, že daňová kontrola u žalobkyne trvala od 03.10.2012 do 02.03.2018, čo je neprípustné a v rozpore so zákonom. Na tomto nič nemení ani tá skutočnosť, že správca dane vydal dve rozhodnutia o prerušení konania. Rozhodnutím zo dňa 07.01.2013 nebola daňová kontrola účinne prerušená, v dôsledku čoho nedošlo k spočívaniu lehoty na jej vykonanie, ale táto lehota ďalej plynula a uplynula dňa 03.10.2013. Ďalšie rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly zo dňa 16.11.2016 (v ktorom správca dane už uviedol, že daňová kontrola sa prerušuje od 22.11.2016) správca dane teda vydal už po uplynutí lehoty na vykonanie daňovej kontroly, nakoľko v dôsledku neúčinného prerušenia daňovej kontroly rozhodnutím zo dňa 07.01.2013 nedošlo k jej prerušeniu a k spočívaniu lehoty na jej vykonanie, ale jednoročná lehota na vykonanie daňovej kontroly ďalej plynula (od 03.10.2012) a uplynula dňa 03.10.2013.

9. Krajský súd poukázal na to, že lehota uvedená v § 46 ods. 10 Daňového poriadku je zákonnou lehotou a pre správca dane, ktorý vykonáva daňovú kontrolu, je záväzným limitom, ktorý determinuje zákonnosť uskutočňovanej daňovej kontroly. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že daňovú kontrolu nemožno vykonávať dlhšie, než to ustanovuje zákon. V predmetnej veci je z predloženého administratívneho spisu nepochybné, že daňová kontrola nebola ukončená v zákonnej lehote, pričom dôvodom nebola nesúčinnosť žalobkyne, ale pochybenie správcu

dane, ktorý pri prerušení daňovej kontroly rozhodnutím zo dňa 07.01.2013 opomenul vo svojom rozhodnutí uviesť deň jej prerušenia.

10. Protokol z daňovej kontroly, ktorá bola ukončená po zákonom stanovenej lehote dňa 02.03.2018, nemá povahu zákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý by bolo možné použiť podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku v daňovom konaní. Pretože daňové orgány takýto dôkaz použili, celé daňové konanie je zaťažené vadou nezákonnosti a rovnako nezákonné sú potom i ich rozhodnutia, teda rozhodnutie správcu dane ako i rozhodnutie žalovaného, pretože vychádzajú zo skutočností zistených počas nezákonnej daňovej kontroly. Nezákonnou sa daňová kontrola stala v dôsledku toho, že bola vykonávaná i po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jej vykonanie (teda od 04.10.2013 až do 02.03.2018), nakoľko rozhodnutím zo dňa 07.01.2013 nedošlo k jej účinnému prerušeniu a rozhodnutie zo dňa 16.11.2016 už bolo vydané po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly a taktiež nemohlo v predmetnej veci vyvolať žiadne právne účinky. Žalobná námietka žalobkyne o porušení § 46 ods. 10 Daňového poriadku a prekročení jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly je teda dôvodná. Prekročenie zákonom stanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly treba považovať za podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať, resp. aj malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Na túto vadu musel správny súd prihliadať, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie správcu dane zrušiť podľa § 191 ods. 1 písm. g) S.s.p. s použitím § 191 ods. 3 S.s.p. a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.

11. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol ako dátum vydania rozhodnutia 16.04.2018, ale z časového sledu konania vyplývajúceho z administratívneho spisu je zrejme, že sa jedná o pochybenie, a správny dátum vydania tohto rozhodnutia je zrejme 16.04.2019. Z predloženého spisu však nevyplýva, že by žalovaný toto pochybenie napravil postupom podľa § 63 ods. 12 Daňového poriadku, a preto súd i vo výroku svojho rozhodnutia musel uviesť, že zrušuje rozhodnutie žalovaného zo dňa 16.04.2018.

12. Ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v V. časti žaloby sa správny súd z dôvodu hospodárnosti konania ako i z vyššie uvedených dôvodov (nezákonnosť daňovej kontroly, nezákonnosť protokolu z daňovej kontroly ako dôkazného prostriedku) nezaoberal.

13. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobkyni, ktorá mala v konaní úspech, priznal právo na plnú náhradu trov konania, a to s poukazom na § 167 ods. 1 S.s.p..

III.

Konanie na kasačnom súde

14. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ sa nestotožnil so závermi krajského súdu týkajúcich sa § 61, § 63 a § 74 Daňového poriadku vo vzťahu k neuvedeniu dňa prerušenia daňovej kontroly v rozhodnutí o prerušení daňovej kontroly. Sťažovateľ nespochybnil existenciu nedostatku v rozhodnutí správcu dane o prerušení daňovej kontroly zo dňa 07.01.2013, ale zastáva názor, že aj s ohľadom na § 3 ods. 1 a 2 a § 61 Daňového poriadku tento nedostatok nespôsobuje neúčinnosť prerušenia daňovej kontroly. Podľa názoru sťažovateľa sa stalo dotknuté rozhodnutie právoplatným a vykonateľným, pričom následkom neuvedenia dňa, ktorým bola daňová kontrola prerušená je, že táto sa považuje za prerušenú dňom doručenia predmetného rozhodnutia. Takto postupoval sťažovateľ a správca dane aj v predmetnej veci. Súčasne tiež sťažovateľ zdôraznil, že žalobkyňa súvisiacu námietku vzniesla až v podanej žalobe, preto sa k nej nemohol vyjadriť v odôvodnení svojho rozhodnutia.

16. Sťažovateľ poukázal aj na rozsudok správneho súdu vo veci č. k. 26S/39/2018-108 zo dňa 05.09.2019, kde správny súd v obdobnej veci žalobkyne týkajúcej sa tej istej daňovej kontroly, identického protokolu a aj rozhodnutí o prerušení daňovej kontroly, pri preskúmaní rozhodnutia sťažovateľa o vyrubení DPH za iné zdaňovacie obdobie (marec 2012) argumentáciu žalobkyne zamietol.

17. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti najmä zdôraznila význam § 61 ods. 3 Daňového poriadku, ktorý podľa jej názoru upravuje povinnú náležitosť rozhodnutia o prerušení konania, resp.

daňovej kontroly - deň, od ktorého dochádza k prerušeniu. Bez tejto náležitosti podľa žalobkyne nemôže rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly vyvolať právne účinky spojené s prerušením plynutia lehoty na vykonanie daňovej kontroly, a preto navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 1. augusta 2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 8Sžfk/61/2020. Od 1. augusta 2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

19. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1 S.s.p., § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. marca 2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

20. Úvodom kasačný súd uvádza, že spornou právnou otázkou medzi účastníkmi konania bolo, či neuvedenie dňa prerušenia daňovej kontroly v rozhodnutí správcu dane o prerušení daňovej kontroly spôsobuje neúčinnosť tohto rozhodnutia vo vzťahu k pozastaveniu plynutia jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Ak by tomu tak bolo, v prejednáwanej veci by to spôsobilo prekročenie tejto lehoty, a súčasne aj nezákonnosť a nepoužiteľnosť protokolu z daňovej kontroly, ako podstatného podkladu pre vydanie namietaného rozhodnutia sťažovateľa v spojení s rozhodnutím správcu dane.

21. Kasačný súd zistil, že s rovnakou otázkou ako je tu v prejednáwanej veci sa vo veciach žalobkyne a sťažovateľa zaoberal kasačný súd už v rozsudkoch sp. zn. 1Sžfk/42/2020 zo dňa 22. júna 2021, sp. zn. 1Sžfk/61/2020 zo dňa 22. júna 2021, sp. zn. 1Sžfk/75/2020 zo dňa 22. júna 2021, sp. zn. 1Sžfk/76/2020 zo dňa 22. júna 2021, sp. zn. 1Sžfk/19/2020 zo dňa 22. júna 2021 a sp. zn. 8Sžfk/73/2020 zo dňa 16.02.2022. Dospel pritom k nasledujúcim záverom, s ktorými sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje a na tieto aj v plnom rozsahu odkazuje (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/61/2020 zo dňa 22. júna 2021, obdobne tiež ďalšie vyššie spomínané rozsudky):

„Podľa § 61 ods. 3 Daňového poriadku, konanie je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania. Tento deň nemôže byť skorší ako deň, kedy bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu alebo odoslané elektronickými prostriedkami, v prípade doručovania rozhodnutia zamestnancami správcu dane tento deň nemôže byť skorší ako deň jeho doručenia. Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať odvolanie.

21. Z prvej vety citovaného ustanovenia Daňového poriadku plynie, že okamih prerušenia konania tento zákon spája s dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení. Hneď v nasledujúcej vete však zákonodarca limituje stanovené pravidlo tým, že prerušenie nemôže nastať skôr, ako správca dane rozhodnutie o tom odošle resp. doručí adresátovi. Ak by teda správca dane za deň prerušenia konania v rozhodnutí určil dátum predchádzajúci dňu odoslania, resp. doručenia tohto rozhodnutia, nešlo by o rozhodnutie nulité, nespôsobujúce právne následky spočívajúce v prerušení konania. Stalo by sa len to, že za deň prerušenia konania by sa nepovažoval deň určený v rozhodnutí, ale deň odovzdania rozhodnutia

na poštovú prepravu alebo jeho odoslania elektronickými prostriedkami; v prípade jeho doručovania zamestnancami správcu dane by týmto dňom bol deň doručenia rozhodnutia.

22. Správca dane samozrejme môže v rozhodnutí určiť za deň prerušenia konania i neskorší dátum ako deň odoslania alebo doručenia rozhodnutia; potom je konanie prerušené dňom stanoveným v rozhodnutí.

23. Uvedený výklad je v súlade i s účelom predmetnej právnej úpravy, ktorým je okrem zabezpečenia právnej istoty účastníkov konania predovšetkým zamedziť, aby účinky prerušenia konania mohli nastať skôr, ako o tom správca dane vydá rozhodnutia a odošle ho, resp. doručí adresátovi.

24. Cez prizmu tohto logického a teleologického výkladu je nutné hľadiť i na situáciu, keď správca dane v rozhodnutí vôbec neurčí deň prerušenia konania, ako tomu bolo v prípade rozhodnutia o prvom prerušení daňovej kontroly zo dňa 07.01.2013. Kasačný súd je toho názoru, že ide nepochybne o procesný nedostatok na strane správcu dane, pretože zákon s týmto údajom v rozhodnutí počíta a viaže naň právne následky. Ak tak ale neurobí, potom platia spomenuté všeobecné pravidlá pre nadobudnutie účinkov prerušenia konania, ktoré sú spojené s odoslaním, resp. doručením rozhodnutia. V dôsledku neuvedenia dňa prerušenia konania preto rozhodnutie zo dňa 07.01.2013 nemožno rozumne považovať zmätočné a hľadiť naň, ako keby nebolo vydané.

25. Nejde totiž prehliadnuť, že výrok predmetného rozhodnutia je inak jednoznačný a určitý pokiaľ ide o označenie konania, ktorého sa týka, jeho účastníkov, právneho dôvodu a použitých zákonných ustanovení, a najmä zamýšľaného procesného následku, ktorý týmto rozhodnutím správca dane mienil dosiahnuť. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a tým i právnu záväznosť pre všetkých, ktorých sa týka. Jeho obsah i dôvody teda boli nepochybné, rozhodnutie bolo žalobcovi riadne doručené a ten proti nemu neuplatnil žiadne formálne ani neformálne námietky. Správca dane od vydania rozhodnutia až do pominutia dôvodov prerušenia ďalej v daňovej kontrole nepokračoval, to znamená nepožadoval od žalobcu splnenie povinností spojených s priebehom kontroly, ani nijako inak nezasahoval do jeho právnej sféry. Pokračovanie v daňovej kontrole po pominutí dôvodov prerušenia správca dane žalobcovi taktiež oznámil.

27. Z uvedených dôvodov kasačný súd konštatuje, že právoplatné rozhodnutie správcu dane o prerušení daňovej kontroly bolo aj bez uvedenia dňa prerušenia jednoznačné čo do obsahu a právne záväzné čo do formy, pričom jeho účinky i podľa sťažovateľa nenastali skôr, ako bolo doručené žalobcovi, ktorému bolo určené. V rovine subjektívnych práv žalobcu kasačný súd nevidel žiadne rozumné dôvody pre pochybnosti o tom, že chýbajúci údaj o začiatku prerušenia daňovej kontroly v rozhodnutí správcu dane zo 07.01.2013 vecne nezasiahol do práv alebo právom chránených záujmov žalobcu. Z hľadiska zákonnosti preskúmaného rozhodnutia zastáva kasačný súd názor, postup správcu dane nespôsobil právne následky, ktoré konštatoval správny súd, a teda účinky prerušenia daňovej kontroly nastali dňom 15.01.2013, kedy bolo rozhodnutie o tom doručené žalobcovi, čím možno považovať za naplnený aj účel relevantnej právnej úpravy...

29. Kasačný súd považuje za zrozumiteľnú argumentáciu sťažovateľa, že nakoľko žalobca v odvolacom daňovom konaní nenastolil otázku následkov neuvedenia dňa prerušenia daňovej kontroly v rozhodnutí správcu dane zo dňa 07.01.2013, sťažovateľ ako odvolací orgán

sa touto otázkou v preskúmanom rozhodnutí osobitne nezaoberal, keďže považoval daňovú kontrolu za prerušenú doručením rozhodnutia správcu dane zo dňa 07.01.2013 žalobcovi. Podľa názoru kasačného súdu uvedený postup sťažovateľa bol v medziach zákona a odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia z tohto hľadiska netrpelo nedostatkom niektorej zo zákonom vyžadovaných náležitostí (§ 63 ods. 5 Daňového poriadku).“

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie právnej istoty a spravodlivého procesu, ktoré mali spôsobiť nejednotnosť rozhodovacej činnosti krajského súdu v skutkovo a právne obdobných veciach tej istej žalobkyne, aj tejto námietke musí dať kasačný súd za pravdu. Krajský súd je povinný poznať vlastnú rozhodovaciu činnosť (teda aj rozhodovaciu činnosť iných senátov) a túto vo svojej ďalšej činnosti zohľadňovať (mutatis mutandis nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21. novembra 2017, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 43/2017). Neznamená to, že krajský súd musí predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť bezvýhradne nasledovať, ale pokiaľ je pre riešený prípad relevantná, musí sa s ňou v odôvodnení svojho

rozhodnutia riadne vysporiadať a odklon podrobne odôvodniť (čl. 5 ods. 1 S.s.p. v spojení s čl. 2 ods. 3 C.s.p.). Krajský súd v predmetnej veci takto nepostupoval a zapríčinil neodôvodnenú nejednotnosť svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní obdobných otázok, dokonca vo veciach tých istých účastníkov konania. Túto nejednotnosť odstránil až kasačný súd v prerokovaných prípadoch zjednotením prístupu k riešeniu nastolenej právnej otázky.

23. Po zistení dôvodnosti kasačnej sťažnosti kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia následkov neuvedenia dňa prerušenia daňovej kontroly v rozhodnutí správcu dane o prerušení daňovej kontroly zo dňa 07.01.2013 vo vzťahu k maximálnej dĺžke daňovej kontroly (§ 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.).

24. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu vysporiadať sa s ostatnými námietkami žalobkyne, ktoré uplatnila v správnej žalobe. Vo vzťahu k námietke vplyvu lehôt obsiahnutých v čl. 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo dňa 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty na prerušenie daňovej kontroly dáva kasačný súd do pozornosti správneho súdu rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30. septembra 2021, HYDINA SK s.r.o. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, C-186/20 podľa ktorého:

„Článok 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty v spojení s jeho odôvodnením 25. sa má vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dotedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.“

25. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. krajský súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

26. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.